

სულ ორი წამით

ღამის სიჩუმეში გავარდნილი მეხივით გაისმა ძახილი უძველესი
ალმოსავლეთის მკვიდრთა, რომელიც ექომ მთელი კონტინენტის
დანაოჭებულ ზედაპირზე გაავრცელა, დასავლელებამდე მიატანა და შემდეგ
სადღაც დასალიერში გადაკარგა...

არავის გამოჰქმარვია, არავის გაჰკვირვებია. ყველა მოთმინებით ელოდა
სამყაროთა რიგით მეათიათასე დაპირისპირებას, ვინაიდან წინასწარ
განსაზღვრული თარიღი არასოდეს იცვლებოდა.

არც დასავლელები შეუშინდნენ გამოწვევას და ექო კვლავ გამალებით
ამუშავდა, მეათიათასეჯერ შეითავსა შუამავლის როლი.

ამჯერად ყოველივე იდიალურად იყო დათვლილი, ცდომილება
მინიმუმამდე დაყვანილი... მსჯელობის ლოგიკური ჯაჭვი ისეთი მყარი –
როგორიც არასდროს. დაუღალავი შრომის ფასად, მიუხედავად წარსულში
წვნეულ ცხრა ათას ცხრაას ოთხმოცდაცხრამეტი მარცხისა, მომავალი კვლავ
ნათლად და იმედისმომცემად მოსჩანდა...

მოწინააღმდეგისა და საკუთარი რესურსების გულმოდგინე ანალიზზე
დაყრდნობით, მათი ოპტიმალური გამოყენების შედეგად მოვლენათა
განვითარების ყოველგვარი შესაძლებლობა დათვლილიყო და
დადგენილიყო. მარცხის აღბათობა სულ უფრო მეტად მცირდებოდა...

დიდი დრო გავიდა მას შემდეგ რაც დასავლელთა გავლენამ ერთბაშად
იმძლავრა და თავის ქვეშ მოიქცია უძველესი ალმოსავლეთის მკვიდრნი,
რამაც საფუძველი ჩაუყარა დაუსრულებელ, აქამომდე უშედეგო ამბოხებათა
ციკლს.

წარსულის მკაფიო გამოსახულება დროთა განმავლობაში სულ უფრო და უფრო ცვთებოდა, იცრიცებოდა, მივიწყებას ეძლეოდა და დიდი ხნის წინ სრულადაც გაქრებოდა და ამბოხებასაც ბოლო მოეღებოდა, რომ არა შორეთიდან მომავალი ხმა, რომელიც გადამწყვეტ მომენტებში ჩაეჩრებოდა და კვლავ აღვივებდა აღმოსავლელთა თითქმის ჩამქრალ იმედის უკანასკნელ ნაპერწკალს და მივიწყებულ წარსულს თუ არა, წარსულში განცდილ შეგრძნებებს მაინც შეახსენებდა...

შორეთიდან მომავალი ხმა მონოტონური იყო და უფრო წყნარ მელოდიას წააგავდა, ვინაიდან მანძილის გამო შეუძლებელი იყო სიტყვათა გარჩევა... და ეს მელოდია რატომღაც აღმოსავლელთათვის ნათელ წარსულთან ასოცირდებოდა. არავის ახსოვდა რატომ, თუმცა სჯეროდათ, რომ დასავლელთა დამარცხების შემდეგ ყოველივე ისეთივე ცხადი გახდებოდა, როგორც უწინ. სწორედ ამიტომ, უკან დახევის უფლება არავის ჰქონდა!

როგორც ყოველთვის, აღმოსავლელთა მიერ წარდგენილი დაპირისპირების მოდელი საფუძვლიანად უნდა განხილულიყო დასავლელთა მიერ და თუკი გამარჯვების მოპოვების აღბათობა სულ მცირედით მაინც აღემატებოდა ოთხმოცდაათ პროცენტს, ნანატრი თავისუფლება რეალობად გარდაიქმნებოდა.

ნეირონებმა კვლავ დაიწყეს იმპულსთა ჩქარი და დაუღალავი გადაცემა და გიგანტური მთვლელი მექანიზმი კვლავ ამუშავდა ჭეშმარიტების ძიებაში...

* * *

მძიმე სამუშაო დღის შემდეგ გადაღლილი ექიმი დერეფანში კვლავ ენერგიულად მიაბიჯებდა. ამ ჰოსპიტალშიც, სხვათა მსგავსად, არსებული

სითეთრე სიცივესთან და მარტოობასთან ასოცირდებოდა, თუმცა სულაც არ ციოდა და ირგვლივ ხალხიც ბლომად ირეოდა.

როდესაც 123-ე პალატის კარი შეაღო და ოთახში შევიდა, პაციენტის სასთუმალთან მჯდომ კოლეგას ხმადაბლა მიმართა:

- რეა, მე ყველაფერი გავაკეთე რაც შემეძლო, მდგომარეობა უიმედოა, ფინანსები არასაკმარისი, ვშიშობ ამჯერად ნამდვილად ჩიხში ვართ...
- სულ ცოტა დროც მომაგებინე ვილ და... ვალში არ დაგრჩები, ხომ იცი... კარგი წინათგრძნობა მაქვს...

უპასუხა რეამ და ექიმს მუდარით სავსე თვალები მიაჰყრო, თვალები რომლებშიც ჯერ კიდევ ელავდა იმედის ნაპერწკალი...

ვილი ვერასოდეს უძლებდა მის ასეთ მზერას, თუმცა ამჯერად თავი შეიმაგრა და შეეცადა ისეთივე ცივი ხმით მიემართა კოლეგისთვის, როგორიც ირგვლივ გამეფებულ სითეთრეს შეესაბამებოდა.

- შენ უკვე შვიდი წელია კარგი წინათგრძნობა გაქვს რეა.
- ამჯერად დარწმუნებული ვარ!

ქალი არ იმჩნევდა ექიმის სიცივეს და მისი ხმა კვლავ ოპტიმიზმით იყო გაჯერებული.

- პარასკევს აპარატს გამოვრთავთ. მაპატიე, მაგრამ სხვა გზა არ გვაქვს.
- ვილი კოლეგის პასუხს არ დაჰლოდებია, ზურგი აქცია და ოთახის კარი მის კვალდაკვალ მიიხურა.

როდესაც ოთახიდან გავიდა, წამით შეჩერდა და საკუთარი პროფესიის ზიზღმა კვლავ შეახსენა თავი. შემდეგ შუბლიდან ცივი ოფლი მოიწმინდა და უწინდებური ენერგიით გაუყვა დერეფანს.

რეა არ განძრეულა, კვლავ პაციენტის სასთუმალთან იჯდა. შორეულ
წარსულს იხსენებდა. სასუნთქი აპარატის მონოტონური ქშენა მის ფიქრებს
ფონად გასდევდა და ინტერვალებად ჩაკერებულ სიცარიელეს ავსებდა...

აი გაფერმკრთალებული საბავშვო ბალის ეზოც. დღის დასასრულს,
როგორც ყოველთვის, ბავშვებს მშობლები აკითხავენ და სახლებში მიჰყავთ.

რეაკო ჯერ კიდევ სულ პატარა გოგონაა, იგი შეთანხმებისამებრ
ნეკერჩელის ხესთან ელოდება მამიკოს. მზის სხივები ფოთლებს ეცემიან და
გამჭვირვალეს ხდიან მათ.

რეაკო ვერ ხვდება რატომ არ ჰყავს დედიკო სხვა ბავშვების მსგავსად.

რამდენიმე წუთიც... მამიკოს სილუეტმა ეზოში შემოაბიჯა და რეაკოსკენ
დაიძრა.

გონებაში ჩარჩენილი კადრები დროის სვლასთან ერთად სულ უფრო და
უფრო ფერმკრთალდებოდა...

იმ დღეს მამიკომ რეაკოს აუხსნა, რომ მისი დედიკო მასთან ვერ იქნებოდა,
რადგან მაშინ როდესაც რეაკო მოევლინა სამყაროს, იგი მთელ სამ კილოსა
და ორას გრამს იწონიდა.

ამრიგად, მშობიარობის შემდეგ მისი დედიკო იმდენად შემსუბუქდა, რომ
გრავიტაციამ ვეღარ დააკავა და ზეცისკენ იწყო სვლა, როგორც ბაბუაწვერას
ყვავილმა სიოს მიერ ატაცებულმა, როგორც ჰელიუმით გაბერილმა ბურთმა...
მიუხედავად მამიკოს და ექიმების დაჟინებული თხოვნისა უკან
დაბრუნებულიყო...

დედიკო ახლა ზეციდან დაჰყურებს მათ.

რეაკო მამამ გაზარდა. სკოლაში მას დაჰყავდა, გაკვეთილებს ის ამეცადინებდა, საჭმელს უმზადებდა, ტანსაცმელს ურეცხავდა, ძილის წინ ზღაპრებს უყვებოდა და დედიკოს საყვარელ სიმღერასაც ის უმღეროდა.

რეაკოზე ზრუნვას დიდი დრო მიჰქონდა. სამსახურის შეთავსება საკმაოდ რთული გამოდგა, თუმცა მამიკო პირნათლად ასრულებდა მშობლის მოვალეობას.

როდესაც რეაკო რეა გახდა და უნივერსიტეტში ჩააბარა, სამედიცინო ფაკულტეტი აირჩია, რათა სხვების დედიკოებისათვის არ მიეცა უფლება მისი დედიკოსავით მოქცეულიყვნენ.

მამიკო კმაყოფილი იყო ყოველი გადაწყვეტილებით რომელსაც რეაკო იღებდა ცხოვრებაში. მას ის არასოდეს გაუკრიტიკებია. არც რეას გაუკრიტიკებია მამიკო... უნივერსიტეტის პარალელურად რეა სტაჟიორად მუშაობდა ჰოსპიტალში, სწავლის დასრულების შემდეგ ის მედდად აიყვანეს.

მიუხედავად იმისა რომ რეაკო რეა გახდა, მამიკო მაინც მამიკოდ დარჩა და როდესაც ის შეუძლოდ შეიქმნა და ხანგრძლივ ძილს მიეცა, რეაკომ იმ საავადმყოფოში განაგრძო მუშაობა რომელშიც მამიკო იწვა.

რეა ახლაც სასთუმალთან იჯდა და მოთმინებით ელოდა მის დაბრუნებას...

* * *

აღმოსავლელთა ამბოხება გადამწყვეტ სტადიაში შედიოდა. მათ მიერ წარდგენილი მოდელის სრულად გაანალიზებამდე სულ ცოტა დრო რჩებოდა.

აღმოსავლეთის მკვიდრთათვის სასურველი შედეგი მათსავე გამოჭედილ მტკიცებულებათა პედისტალზე დასავლელებთან კონსესუსის მიღწევას წარმოადგენდა.

პროცესის მიმდინარეობის პარალელურად შორეთიდან მომავალ ბუნდოვან ბგერათა სიმკვეთრე სულ უფრო და უფრო მატულობდა და აძლიერებდა შორეული აღმოსავლეთის მკვიდრთა თავდაჯერებულობას.

ნელ-ნელა იკვეთებოდა დავიწყებული წარსულის მცირედი დეტალები, უწინ განცდილი შეგრძნებები...

აღმოსავლელთა არგუმენტების სიცხადე დასავლელთ არგუმენტირებული კამათის შესაძლებლობას ართმევდა. მსჯელობის ჯაჭვში ყოველივე იმდენად ცხადი იყო, რამდენადაც იმ სიმღერის ჰანგები, რომელიც უწინ შორეთიდან მკრთალ ბგერებად აღწევდა, ახლა კი თითქოს ვიღაცას ყურთან თავი მოუტანიაო ისე ახლოდან გაისმოდა.

უეცრად აქამომდე შემორჩენილი გაურკვეველ გრძნობათა ნაგლეჯი ძლიერ სიყვარულად გარდაიქმნა და აღმოსავლელთა თვალწინ რეაკოს ნაცნობ სახედ ამოტივტივდა...

წამიერად ყოველივე ცხადი გახდა...

შემდეგ კი სამყარო ბურუსში ჩაიძირა და ჩაიმალა იმაზე მეტად, ვიდრე ოდესმე.

პარასკევ ღამეს რეაკოს სევდიანი ხმა კვლავ ნაცნობ სიმღერად იღვრებოდა და პალატაში გამეფებულ სითეთრეს კიდევ უფრო ცივს ხდიდა...

ნიკა ციცქიშვილი